

A woman with her back to the camera, wearing a white textured cardigan and dark tights, stands in a forest. She holds a black umbrella in her right hand, raised high, and a branch of yellow autumn leaves in her left hand. The forest is filled with tall, thin trees and a warm, golden light filtering through the leaves.

SIMONE FOEKENS

Roman

Wanssen
IN DE REGEN

DANSEN IN DE REGEN

Van Simone Foekens verschenen bij
uitgeverij Zomer & Keuning onder andere:

Nooit meer stil

Schelpenwit (winnaar Valentijnprijs 2017)

Gevonden droom

Glinsterzwart

Ster van hoop

Simone Foekens

Dansen in de regen

Uitgeverij Zomer & Keuning

*Lezen is dromen
met open ogen*

ISBN 9789401910132
ISBN e-book 9789401910149
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.simonefoekens.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Dat was het dan, denkt ze terwijl de stem van haar moeder door haar hoofd snerpt: 'Haal je tas van dat pluche! Weet je niet dat dat kleet nog van mijn oma geweest is? Een erfstuk!'

Verbeelding, ze weet het. Langzaam pakt ze het tasje van het verschoten pluche en hangt het aan de daarvoor bestemde haak in de gangkast. Heel even heeft ze de behoefte om, zoals ze dat af en toe deed, hardop te antwoorden: 'Mam, het is een gebruiksvoorwerp, dat kleetje kan best wat hebben, hoor.'

'Straks gaat de indruk er niet meer uit,' beweerde haar moeder steevast.

Ach, ze reageerde er dan verder maar niet meer op, want ze had de tas of wat ze dan ook maar op het dierbare pluche had geplaatst inmiddels toch al opgeruimd. De enkele keer dat ze wel een weerwoord gaf, waarover dan ook, moest haar moeder het altijd bekopen met een benauwende hoestbui waarvoor ze haar extra pufjes moest geven.

Haar blik glijdt naar de open plek bij het raam in de voorkamer, waar sinds jaar en dag een ziekenhuisbed stond. Nu oogt de kamer leeg en kaal. Verlaten. Als zo'n aanval afgelopen was, zonk haar moeder uitgeput terug in de kussen van het bed. 'Jouw schuld,' beweerde ze dan zodra ze op adem was gekomen. 'Je maakt me overstuur. Dat kan mijn teer gestel niet aan, dat weet je toch?'

Hoeveel van dit soort gesprekken hadden ze wel niet gevoerd? Vaak ging het om de meest futiele zaken. Ze kan ze dromen. Meestal haalde ze haar schouders op en bedacht ze dat het allemaal drukte om niets was of ze kende haar moeder er helemaal niet in en ging stilletjes haar eigen gang. Wat niet weet, wat niet deert. Echt belangrijk was het maar zelden. Soms, heel soms, durfde ze zich in stilte af te vragen of ze op deze en andere manieren niet vreselijk gemanipuleerd werd. Later schaamde ze zich dan weer voor

die gedachte. Wat kon haar moeder eraan doen dat ze een zeer wankele gezondheid had die bij het minste of geringste al uit balans was?

Familie is er nauwelijks en veel vriendinnen had haar moeder ook niet gehad. Het is dat veel kerkleden trouw alle begrafenisdiensten bijwonen en dat er wat collega's van haarzelf gekomen waren, anders was er daarnet niet meer dan een handjevol mensen geweest. Alleen had ze achter de kist van de kerk naar de nabijgelegen begraafplaats gelopen. Op gegeven moment was de dominee naast haar komen lopen. Het was ongetwijfeld goedbedoeld, maar het versterkte alleen maar haar gevoel van eenzaamheid. Aan het graf stond ze in haar eentje vooraan in de gure wind die het Onze Vader van de dominee zo verwaaide dat ze alleen aan het opengaan van zijn ogen zag dat het gebed voorbij was. Vreemd genoeg deed het haar allemaal niets. Haar gevoel was net zo kil en bevroren als de ijzige wind. Naderhand was er in de kerk koffie en cake. Plichtmatig nam ze de condoleances in ontvangst en bekeek hoe men van de warme koffie genoot en gretig van de cake at, terwijl nieuwtjes werden uitgewisseld en schijnbaar niemand meer een gedachte wijdde aan de overledene.

Ze huivert. Het is koud in huis. Heeft ze vanochtend de verwarming wel aangezet? En ze moet iets aan die gapende open plek bij het raam doen. Haar gedachten gaan van de hak op de tak. Tegen de oude tinnen vaas met bijna uitgebloeide roosjes op tafel, staat de rouwkaart nog. De vaas was het enige wat op het pluche mocht staan, moest staan zelfs, zorgvuldig steeds op hetzelfde platgedrukte cirkeltje geplaatst.

Ze vouwt de kaart met het smalle grijze randje open en legt hem plat op tafel. Hermine Sillevius, in de leeftijd van achtenvijftig jaar. Daaronder de naam van haar vader. Er staat een kruisje achter. Daaronder staat Harke, ook al met een kruisje achter zijn naam. Harke, het broertje dat ze

nooit gekend heeft, anders dan van de foto op de schouw. Hij werd twee jaar voor haar geboren en had slechts enkele uren mogen leven. Dan haar naam. De enige naam op het kaartje waar geen kruisje achter staat, de enige ook die rouwen kan. Ze poetst met haar wijsvinger over de letters alsof ze die daarmee uitgummen kan. Minne.

Wat heeft ze een hekel aan die naam! Minne, het klinkt zo min... zo minderwaardig, alsof ze er niet toe doet. Een naam om een minderwaardigheidscomplex van te krijgen, vindt ze. Hadden ze van de namen van haar grootmoeders, die tegelijk haar doopnamen waren, niet wat leukers kunnen brouwen? Minke Anne... ze hadden er net zo goed Anke van kunnen maken. Dat was tenminste een normale en gezellige naam geweest. En evengoed Fries. Zolang ze zich kan herinneren, heeft ze erover gedacht zich Anke te laten noemen. Nee, dat is niet waar, denkt ze. Op de basisschool bedacht ze de meest vreemde en exotische namen voor zichzelf. Ze lacht ineens. In groep 7 was Ebony een favoriete naam geweest tot ze ontdekte dat *ebony* Engels is voor de zwarte houtsoort ebbenhout. Nog steeds vindt ze Ebony een mooie naam, maar niet meer passend voor haar met haar blanke huid.

Weer laat ze haar blik door de kamer gaan. Het ziet er zo vertrouwd uit en toch zo anders. Met haar hand strijkt ze eerst tegen de vleug van het tafelkleed in en dan met de vleug mee; het kleed is zo verschoten dat het nauwelijks verschil maakt. Traag loopt ze op haar sokken naar boven, waar ze haar eenvoudige zwarte jurk uittrekt en onverschillig op de grond laat glijden.

Rillend stapt ze onder de warme douche. Beetje bij beetje draait ze de koude kraan dicht zodat het water bijna ondraaglijk warm wordt. Ze sluit haar ogen en laat het ontspannende water op zich neerkletteren. Ze kan blijven staan zolang ze wil, bedenkt ze genietend. Ze zal geen commentaar krijgen dat er zo lang op haar zorg gewacht werd en of

ze eraan wil denken dat water ook geld kost. Lang, heel lang staat ze onder de douche voor ze zich langzaam afdroogt. Haar huid is zo rood als een kreeft van het te warme water en haar vingers zijn gerimpeld. Oudewijvenhanden noemde ze die vroeger, herinnert ze zich.

Ze hult zich in een badstoffen pyjama en trekt haar badjas eroverheen aan. Staand voor de badkamerspiegel die ze eerst drooggewreven heeft, borstelt ze het lange, donkerbruine, krullende haar uit. De tranen springen in haar ogen bij het verwijderen van een paar hardnekkige klitten. Misschien knipt ze het wel af! Bij die onverwachte gedachte blikte ze in de spiegel en ziet hoe haar bruingroene ogen onderzoekend terug staren. Kort haar? Zij?

‘Het haar is de kroon van de vrouw,’ dreunt een zware stem in haar hoofd. Een stem die ze al ruim twintig jaar niet meer gehoord heeft.

‘Maar het hoeft toch zeker niet per se lang te zijn?’ klonk toen een klein stemmetje, haar stemmetje, als antwoord.

‘Natuurlijk wel,’ had haar vader zo bars en gedecideerd gezegd dat ze het nooit meer heeft durven vragen.

En nu?

Ze tikt met de borstel op de wastafel. Nu? Nu moet ze geen overhaaste beslissingen nemen! Stukje bij beetje. ‘Zoetjesaan, dan breekt het lijntje niet,’ zou haar moeder zeggen. Dat was dan ook precies hoe ze alles voor elkaar kreeg! Kom op, nu niet aan denken. Haar moeder meende het toch goed? Het was voor haar ook moeilijk om vrijwel bedlegerig te zijn en bijna niets zelf meer te kunnen aanpakken en regelen. Logisch toch dat ze alles probeerde om een vinger in de pap te hebben, zodat ze het gevoel had er nog een beetje bij te horen?

Minne loopt naar de kamer en pakt het fotolijstje met de trouwfoto van haar ouders van het dressoir. Ze kijken niet in de camera, maar naar een punt in de verte. Wat ze zagen? Ze weet het niet. Het zal wel een artistieke aanwijzing van

de fotograaf zijn geweest, vermoedt ze. Natuurlijk kun je niet echt oogcontact maken met een foto, maar soms staan mensen er zo echt op, recht in de camera kijkend, dat ze voor je leven. Bij deze foto voelt ze alleen maar afstandelijkheid. Een mooi plaatje, want dat is het heus wel, maar niet echt aansprekend. Ze zet de foto terug en zucht.

Ze voelt dat de onrust weer genadeloos toeslaat, de douche heeft maar kort geholpen. Ze moet iets doen om die rusteloosheid in goede banen te leiden! Die lege plek voor het raam moet weg. Nu! Ze sjort en sleept met de zware, antiek eiken meubels. Alleen de grote wandkast laat ze met rust, want die kan toch nergens anders staan. En al kon het wel, dan is het gevaarte veel te zwaar om in haar eentje te verslepen. Het tv-kastje kan nu weer in de hoek bij het raam staan waar de kabel ook het huis binnenkomt. Meters overbodig snoer koppelt ze los. Ze niest van de stofnesten die zich in alle mogelijke en onmogelijke hoekjes verstoppt hebben. Achter het dressoir vindt ze wat post die er in de loop van de tijd achter is gevallen. Een paar afschriften die ze nooit gemist hebben, een envelop met polisbladen van de zorgverzekering, waar ze twee jaar geleden tevergeefs naar gezocht had en toen maar nieuwe voor aangevraagd had, wat reclamefoldertjes en zelfs een brief met een postzegel uit het guldentijdperk.

‘Zo,’ mompelt ze, ‘die heeft er lang achter gelegen. Jaren en jaren! Dat pleit niet voor mijn huishoudelijke kwaliteiten. Hoor je niet elk voorjaar alle meubels van hun plaats te halen?’ Nieuwsgierig ritst ze de envelop open. In een film is zo’n brief altijd van een notaris en gaat hij over een buitenproportionele erfenis of hij is afkomstig van een tot dan onbekende suikeroom. Helaas, het gaat slechts over een abonnement op een tijdschrift. Het betreffende tijdschrift bestaat bij haar weten allang niet meer. Ze legt de poststukken op het stapeltje condoleancekaarten in het brievenbakje.

Van zolder haalt ze een grote doos en stopt daar als eer-

ste het pluche tafelkleed in. Erfstuk of niet, ze heeft een gruwelijke hekel aan het ding. Net als aan de gehaakte kleedjes onder de vazen en bloempotten, om nog maar te zwijgen over de antimakassars op de bank en de stoelen. Haar moeder vond het nu eenmaal prettig om te haken en voelde zich er in zekere zin ook nuttig door. Daarom had Minne het hart niet gehad om te zeggen dat ze stapelgek werd van al die frutsels. Ook de gehaakte kussens op de bank moeten eraan geloven. Slechts drie mogen er blijven liggen. Ten eerste omdat een kussentje in de rug lekker is op deze bank en ten tweede omdat de doos vol is. Ze brengt de doos meteen naar zolder.

Pfff, ze is moe! En wat zal ze morgen een spierpijn hebben van al dat gesjouw! Trek heeft ze ook, realiseert ze zich ineens. Geen wonder, bedenkt ze, als ze ziet dat het bijna halftien in de avond is. De begrafenis is al uren geleden. Voor die tijd had ze een beschuitje naar binnen gewerkt en een kop thee met honing gedronken, maar daarna heeft ze niets meer gehad. Tijdens het condoleren was haar koffie koud geworden en ook de cake had ze onaangeroerd op het schoteltje laten liggen.

Ze voelt zich stoffig en bezweet, daarom stapt ze voor de derde keer die dag onder de douche en daarna trekt ze een schone pyjama aan. De badjas hangt nog beneden over een stoel, want die was met al dat sjouwen en slepen al snel te warm geworden.

In de deuropening van de woonkamer blijft ze staan. Wat een verschil! Nog steeds ziet de kamer er ouderwets uit met die zware eiken meubelen en die vaalgroene, deels versleten bekleding, maar nu zo veel troep, zoals ze het oneerbiedig betitelt, opgeruimd is en ze de kamer opnieuw heeft ingedeeld, doet het een stuk gezelliger aan. Ineens is ze flauw van de trek. In de keuken warmt ze vlug een blik tomatensoep op en maakt er een tosti met ham en kaas bij.

Doodmoe rolt ze die avond in bed.

Als de volgende ochtend de wekker gaat, schiet ze in paniek overeind. Au! Spierpijn! Het is al ochtend, hoe kan dat? Ze heeft vannacht niet bij haar moeder gekeken! Hoe kan ze dat vergeten zijn? Langzaam komt het besef dat dat niet meer hoeft. Nooit meer. Op de tast zoekt ze naar het knopje om het alarm uit te zetten. Ze staat altijd al op voor de wekker gaat en zet het ding meer voor de zekerheid dan dat het echt nodig is. Behalve vandaag dan, want ze heeft het gevoel dat ze de rest van de dag door zou kunnen slapen.

Ze zakt moedeloos terug in de kussens. Ze heeft overal spierpijn. Was het werkelijk pas gisteren dat ze zo vol goede moed en optimistisch in de kamer aan de slag was gegaan? Het lijkt nu ineens wel of ze haar moeder zo snel mogelijk uit haar leven wilde bannen, denkt ze wrang. Is dat echt verdriet hebben, rouwen? Het wegmoffelen en doorgaan? Niet waar, spreekt ze zichzelf tegen. De kamer moest toch opnieuw worden ingericht nu het ziekenhuisbed eruit was. Logisch dat ze dat meteen zo veel mogelijk naar haar eigen zin deed.

Toch?

Overigens ziet het er nog steeds uit alsof ze bij haar grootouders op bezoek is, vindt ze. Erfstukken... Ze snuift. Het mocht wat! Er staat een prachtig kaststel op de wandkast, dat ondanks de ouderdom nog puntgaaf is, evenals een bijzonder fraai wandbord, dat boven de kamerdeur hangt. En achter in de kledingkast van haar moeder staat een doosje vol sieraden. Dat zijn echte erfstukken, vindt ze. O ja, voor de meubels zullen vast ook gegadigden zijn, maar erfstukken hebben volgens haar meer te maken met emotionele dan met financiële waarde. Ze weet dat er in het sieradendoosje een zilveren ketting ligt met grote, grove schakels en kanjers van bloedkoralen. Bij de grote, forse vrouw die haar oma was, paste het sieraad absoluut, maar voor zichzelf vindt ze het foielelijk. Het is geen probleem om de

ketting in het doosje te laten, als herinnering, maar meubels, die ooit mooi en modern waren, stop je niet zomaar in een doosje waar ze niemand in de weg liggen. Nee, die meubels moeten weg, besluit ze, maar het heeft geen haast. Ook al verplaatst ze de meubels, daarmee heeft ze haar moeder toch niet uitgebannen?

Het leven gaat onherroepelijk door. Over een uur wordt ze in de supermarkt verwacht. Met waardering denkt ze aan de collega's die op de begrafenis waren en die de afgelopen tijd zonder mankeren bereid waren geweest haar diensten over te nemen. Moeizaam stapt ze uit bed. Ze slikt een aspirine tegen de spierpijn en spoelt met een glas melk een boterham naar binnen.

Even later loopt ze de korte afstand naar de supermarkt waar ze werkt. Ze merkt dat veel collega's niet goed weten hoe ze moeten reageren. Ze weet zelf eigenlijk ook niet zo goed wat ze wil. Ze wil liever niet over haar moeder en de begrafenis praten, maar eigenlijk wil ze ook niet dat het genegeerd wordt. Maurits, de filiaalmanager, komt binnen en legt even zijn hand op haar schouder.

'Fijn dat je er weer bent. Vind je het prettig vandaag eerste kassa te zijn?'

Minne knikt opgelucht. Echt Maurits! Tussen de regels door hoort ze het medeleven. Het is goed zo.

Gera trekt de mouwen van het truitje ver over haar polsen. Ja, zo gaat het wel. Voor de spiegel staand brengt ze zorgvuldig een flinke laag make-up op om de nare plek op haar jukbeen te verdoezelen. Het lukt wonderwel. Ze heeft tenslotte genoeg ervaring, denkt ze schamper. Zonder te liegen kan ze zeggen dat het de deurknop was. En gevallen kan ze ook nog naar waarheid zeggen, maar de oorzaak van haar struikelpartij tegen de deurknop, nee, daar zwijgt ze over. Stel dat Rob het te weten komt... dan zouden de rapen helemaal gaar zijn. Dat moet ze niet hebben! De broodtrommel

is leeg, maar ach, ze heeft toch geen trek.

Ze pakt haar tas en jas van de kapstok, haalt haar fiets uit de berging van de flat, en gaat op weg naar haar werk in de supermarkt. Hopelijk heeft ze haar kwetsuren goed genoeg verdoezeld en krijgt ze geen vervelende vragen! Maurits vroeg een paar weken geleden wel erg door over haar gekneusde enkel, daar zit ze echt niet weer op te wachten.

Dan schiet haar te binnen dat Minne vandaag weer komt werken. Voor het eerst na het overlijden van haar moeder. Bah, ook al zoiets naars. Wat moet ze tegen haar zeggen? Bij de begrafenis heeft ze haar al een hand gegeven en gecondoleerd, bovendien heeft ze zodra ze hoorde van het overlijden een kaartje op de bus gedaan. Bellen of langsgaan durfde ze niet zo goed. Ze kunnen goed met elkaar overweg als collega's, ze sturen elkaar ook weleens berichtjes, maar afspreken doen ze maar zelden.

Ook tijdens het werk is het contact altijd vrij minimaal geweest, omdat Minne bijna elke pauze haastje-repje naar huis ging om te kijken of haar moeder zorg nodig had. Dat hoeft nu niet meer, bedenkt ze. Van die gedachte fleurt ze wat op. Gezelschap in de kantine! Als ze tegelijk pauze hebben tenminste. Niet dat de andere collega's niet aardig zijn, maar Minne en zij zijn ongeveer van dezelfde leeftijd en dat scheelt. Ze zet haar fiets in het rek voor de winkel en gaat naar binnen.

'Goedemorgen allemaal,' begroet ze haar collega's Maurits, Minne en Jeroen tegelijk. Zo, pfff, nu heeft ze Minne tenminste begroet. Ze vindt zichzelf zo'n zachtgekookt ei, dat ze tegen dit soort dingen zo kan opzien. Rob zegt ook vaak dat ze een ei is, om over de andere bewoordingen die hij soms gebruikt nog maar te zwijgen. Hij heeft echter wel een punt, dat weet ze best. Hij is zelf heel makkelijk. Als het een collega van hem was, had hij hem waarschijnlijk een flinke klap op de schouder gegeven en iets gebruld van: 'Zo, ouwe jongen, daar zijn we weer!' En

daarmee zou de kous voor hem af zijn. Zo zit zij niet in elkaar. Ze vraagt zich steeds af of ze nog iets moet zeggen, of het wel duidelijk is dat ze echt meeleeft of...

Ze schudt moedeloos haar hoofd. Ze weet gewoonweg niet wat er van haar verwacht wordt. Sociale kneus die ze is! Staat ze hier nog te dromen ook, terwijl ze bij binnenkomst al zag dat het hard nodig was dat ze zich over de broodafdeling ontfermde. Ze speldt haar naamkaartje op en gaat aan de slag. Jammer genoeg hebben Minne en zij vandaag niet tegelijk pauze. Hoewel, het is eigenlijk ook een opluchting. Gera zucht, soms snapt ze helemaal niets van zichzelf.

Het is warm bij de oven waarin een lading croissants bijna afgebakken is. Zonder erbij na te denken stroopt ze haar mouwen op, om ze meteen weer naar beneden te trekken, terwijl ze schichtig rondkijkt of iemand het gezien heeft. Een jaloers wijf is ze, om Robs woorden te gebruiken. Natuurlijk mag hij 's avonds weg, dat zou zij misschien ook eens moeten doen, maar een beetje recht om te vragen waar hij steeds heen gaat, heeft ze toch wel? Zo achterdochtig als hij dat vond, is het toch niet? Ze zucht weer, wat is het allemaal ingewikkeld. Hoe doen andere stelletjes dat toch?

Het is raar dat ze niet meer in de pauze op een holletje naar huis hoeft om te kijken hoe haar moeder het maakt, vindt Minne. Wat onwennig zit ze in de kantine met een bekertje koffie voor zich. De pauze, die voor haar gevoel altijd veel te snel voorbijging, en al helemaal als ze haar moeder naar het toilet moest helpen of iets dergelijks, lijkt nu om te krui-
pen. Maurits komt binnen en schenkt zich ook een bekertje koffie in. Hij leunt met zijn ellebogen op tafel en laat het bekertje bungelen tussen zijn tegen elkaar gezette duimen en wijsvingers.

‘Gaat het?’ informeert hij.

Minne knikt. ‘Het is een beetje raar om hier pauze te houden,’ merkt ze op.

‘Dat wil ik geloven,’ zegt Maurits. ‘Nu heb je wel echt pauze.’

‘Ja,’ verzucht ze. ‘Dat is zo, best lekker eigenlijk, maar ik deed het graag voor mijn moeder.’

‘Natuurlijk, maar het was toch erg intensief voor je.’

Ze blaast in haar koffie, die allang drinkbaar is, en neemt een slokje. ‘Het was mijn moeder,’ zegt ze dan en ze haalt veelzeggend haar schouders op.

‘Voor je moeder doe je alles,’ beaamt Maurits. Er glijdt een droevige trek over zijn gezicht. Minne ziet het, maar ze vraagt er niet naar. Maurits kent ze als een serieuze en optimistische man, die graag en snel lacht, maar blijkbaar heeft ook hij verdrietige dingen meegemaakt. Gek, ze mag hem graag, heel graag zelfs, maar ze weet nauwelijks iets van hem af, terwijl ze toch al een jaar of vier samenwerken.

Een paar uur later haast ze zich naar huis terug om zich daar pas te realiseren dat het niet meer nodig is om zo snel mogelijk thuis te zijn. Het werk bij de supermarkt aan het eind van de straat was een uitkomst. Zo was ze snel thuis als het nodig was – en dat was regelmatig het geval geweest – en kon ze tijdens de pauzes steeds even controleren of alles nog in orde was. Financieel bracht het net genoeg op om van te kunnen leven en af en toe iets opzij te kunnen zetten. Verder bofte ze met de enorm schappelijke houding van Maurits. Dat hoorde je weleens anders over filiaalmanagers in andere filialen!

Toch was gebleken dat ze niet op alles voorbereid waren, want vandaag precies een week geleden had ze haar moeder bij thuiskomst levenloos in bed aangetroffen. Een beroerte. Niet haar eerste, maar wel de ernstigste. De arts wist vrijwel zeker dat als het gebeurd was terwijl ze thuis was de afloop niet anders geweest zou zijn. Dat troostte haar een

beetje. Evenals het vermoeden van de arts dat het zo snel is gegaan dat haar moeder nauwelijks of geen tijd heeft gehad om te beseffen wat er gebeurde.

Ze hangt haar jas netjes aan de kapstok en zet haar schoenen op het schoenenrek eronder. Nu moet ze alleen voor zichzelf koken. Wat kaal, alsof het niet de moeite is, vindt ze. Wat maakt het ook uit als ze zich er een keer makkelijk van afmaakt, denkt ze schouderophalend. Morgen zal ze wel weer verantwoord koken, neemt ze zich voor. Ze neust in de kasten en ziet dat ze weer terug kan naar de supermarkt, want er is nauwelijks meer iets in huis en in een makkelijke boterham met kaas heeft ze bij nader inzien toch geen trek.

Eerst leegt ze de brievenbus, waar een huis-aan-huisblad in zit en een envelop. Aan het grijze randje te zien een condoleancekaart. De kaart blijkt van iemand van de kerk te zijn die haar op de begrafenis persoonlijk had willen condoleren, maar wegens ziekte verhinderd was en nu een kaart had laten posten door een van de kinderen. Fijn, denkt ze waardierend.

Snel zet ze de wasmachine aan, want van wassen is de afgelopen dagen niet veel gekomen. Ze slikt als de laatste kleding van haar moeder door haar handen gaat. Ze besluit de kleding die nog bruikbaar is aan een goed doel te geven. Ze knippert met haar ogen en veegt ze af aan een shirtje. Bewust richt ze haar gedachten op iets anders. Wat zal ze vanavond eten? Iets lekkers, maar ook iets makkelijk. Het is gek, nu heeft ze al zo veel jaren het huishouden gedaan en vrijwel dagelijks gekookt, maar ze weet niets te bedenken.

Ze pakt een boodschappentas en gaat op de bonnefooi naar de supermarkt. Rucola in de aanbieding, ziet ze. O ja, dat was ook zo. Hoewel de aanbieding echt goed is, werd er veel minder van verkocht dan verwacht. Ze had er nog een opmerking over gemaakt in de kantine toen ze haar jas aan-

trok om naar huis te gaan. Bij de groenteafdeling ziet ze dat de verkoop ervan niet aangetrokken is, want er wordt vijftig procent korting gegeven boven op de aanbiedingsprijs. Ze willen ervan af, weet ze, want morgen moeten ze het weggooien en dat proberen ze natuurlijk zo veel mogelijk te voorkomen. Ineens weet ze wat ze gaat eten. Ze legt rucola in het winkelwagentje. Bij de vleeswaren twijfelt ze over ham of kipfilet en besluit tot kipfilet. Uit de koeling pakt ze kruidenkaas en een bakje vruchtenkwark. Als laatste legt ze een pak wraps in het karretje.

Het is handig om in elk geval ook voor morgen eten mee te nemen, bedenkt ze als ze wil aansluiten in de rij voor de kassa. Ze is dan vrij, dus nu meenemen is veel praktischer. Het kost haar moeite om te bedenken wat er aangevuld moet worden in de voorraadkasten. Ze pakt bakboter, een pak sap, en loopt terug naar de groenteafdeling voor een zak wortels. Uien en aardappels heeft ze nog wel om huts-pot te maken. O ja, spekjes moet ze wel meenemen. Ze zwalkt door de winkel tot ze het idee heeft dat ze de meest noodzakelijke artikelen in het karretje heeft liggen. Lastig dat ze zich zo slecht kan concentreren op zoiets simpels als boodschappen doen. Is dat wat verdriet en gemis met je kunnen doen?

Thuisgekomen ruimt ze eerst de boodschappen op. Dan trekt ze een warm huispak aan en draait de verwarming wat hoger. Terwijl ze voelt hoe het warmer wordt in huis, besmeert ze twee wraps royaal met kruidenkaas, belegt ze met een paar plakjes kip, strooit er rijkelijk rucola overheen en rolt ze op. De helft van het bakje kwark lepelt ze in een schaalje als toetje. Ze trekt een plaid over haar benen, zet met de afstandsbediening de televisie aan en zoekt de zender waar ze oude afleveringen uitzenden van een van haar favoriete tv-series. Genietend eet ze haar eenvoudige diner tot de laatste kruimel op. Tot haar verrassing worden er twee afleveringen achter elkaar uitgezonden.

Als die afgelopen zijn, voelt ze hoe stijf ze is geworden en hijst ze zich moeizaam overeind. De spierpijn vlamt door haar lichaam en bewegen gaat moeizaam. Ze bijt op haar tanden en dwingt zichzelf de afwas naar de keuken te brengen. Als ze eenmaal op gang is, valt het met de pijn en de stijfheid wel mee. Als haar moeder, die altijd over pijnlijke gewrichten klaagde, ook zo'n pijn had en hield, ook al kwam ze in beweging, dan begrijpt ze wel waarom ze zo veel mogelijk in bed bleef! Tel daar een paar lichte beroertes bij op en flinke longklachten...

'Arme mams,' mompelt ze. Tegelijk voelt ze zich wat schuldig dat ze ervan geniet haar eigen gang te kunnen gaan.

Minne drukt een aspirine uit de strip en zet een pot thee. Al voor negen uur merkt ze dat ze begint te knikkebollen. Tijd om naar bed te gaan, hoe vroeg het ook is. Ze neemt nog een aspirine en een lange, hete douche. Boven haar boek valt ze in slaap tot de volgende ochtend. Ze slaapt diep en droomloos, precies wat ze nodig heeft.

De spierpijn lijkt al minder te worden als ze wakker wordt van het waterige zonnetje dat tevergeefs zijn best doet de slaapkamer te verwarmen. Voorzichtig rekt ze zich uit en stapt uit bed. Vandaag hoeft ze niet te werken. Vanwege haar zorgtaken was uitslapen er nooit bij. Wat heerlijk om nu in haar eigen tempo wakker te worden! Als ze in de keuken de waterkoker aanzet en een boterhammetje smeert, overvalt haar vanuit het niets een gevoel van enorme leegte. Lieve help! Een hele dag niets... Wat moet ze doen?

Ze kleedt zich aan, bergt de was op, sopt de douche en het toilet, en geeft de planten water. Plichtmatig, want het is tegen halfelf, zet ze koffie. Even later zakt ze op de bank neer met een dampende mok koffie. Wat nu, denkt ze. Het is niet eerlijk! Jarenlang verlangde ze naar ruimte om te kunnen doen wat ze wilde doen en nu heeft ze die ruimte en

weet ze er geen raad mee. Haar ogen beginnen te prikken.

Vlug zet ze haar mok op de onderzetter op tafel, er klotst wat koffie over de rand. Ze graait naar de doos tissues die op het bijzettafeltje staat, maar hij is leeg. Met haar mouw veegt ze haar wangen droog. Het helpt niet, de tranen blijven komen. Languit ligt ze op de bank, een kussen tegen haar borst geklemd, waar ze haar gezicht in verbergt. Sinds ze haar moeder levenloos in bed heeft gevonden, heeft ze nog amper gehuild. Nu komen alle opgekropte tranen eruit als water uit een stuwmeer na het doorbreken van de dam.

Ze huilt en huilt tot het kussen drijfnat is en haar hoofd aanvoelt alsof het zal barsten. Ze hoort niet eens dat er aangebeld wordt. Langzaam bedaart het snikken; als een klein meisje snikt ze af en toe na. Moe is ze ineens, oneindig moe. Ze laat zich opzij zakken op de bank en trekt haar benen op. In foetushouding en met het nat gehulde kussen in haar armen overvalt de slaap haar.

Suffig doet Minne een oog open. Wat doet ze hier? Waar is ze eigenlijk? Ze draait op haar rug en rolt bijna van de bank af. Door de schrik is ze meteen helder en herinnert ze zich de enorme huilbui weer. Ze kijkt naar het kussen dat naast haar ligt. Het is nog nattig.

‘Bah!’ zegt ze hartgrondig.

Ze pakt het ding bij een punt op en mikt het even later in de wasmachine die ze instelt op een superkort wasprogramma en een zo laag mogelijk toerental van de centrifuge, in de hoop dat het materiaal de wasbeurt zal overleven.

Met een natte, koele washand bet ze vervolgens haar gezicht. Haar ogen zijn klein en dik van het huilen en Rudolf het rendier zou jaloers zijn op haar neus, bedenkt ze met zelfspot. Ze poetst haar tanden en drinkt een beker water. Met gebogen schouders sloft ze naar haar slaapkamer. Ze trekt haar bovenkleren uit en schopt haar pantoffels van haar voeten. De ene belandt onder de verwarming, de

andere op een tafeltje waar enkele siervaaasjes rinkelend omvallen. Ze schenkt de ravage een boze blik en kruipt onder de dekens met haar gezicht naar de muur. Al snel valt ze weer in slaap.

Het is donker als ze weer wakker wordt. Hoewel ze nog wel wat spierpijn heeft en ook nog wat stijf is, voelt ze zich stukken beter. Het is alsof ze kilo's lichter is.

‘Je bent hartstikke gek,’ vertelt ze zichzelf. ‘Was er vandaag nou gewoon op uit gegaan. Dat wilde je toch zo graag? In plaats daarvan ga je een potje zitten janken en de rest van de dag slapen. Pfff!’ Ze snuift minachtend. Tegelijkertijd voelt ze dat het haar juist goed heeft gedaan.

Als de telefoon begint te rinkelen, overweegt ze een moment om niet op te nemen. Dan realiseert ze zich dat er waarschijnlijk teruggebeld zal worden en meldt ze zich toch maar aan het apparaat. Het blijkt de dominee te zijn. Hij vertelt dat hij eerder op de dag langs haar huis kwam en spontaan aangebeld heeft. ‘Maar je was er niet.’

Minne vertelt maar niet dat ze er wel was, maar op dat moment waarschijnlijk sliep. Het spijt haar niet dat ze de bel gemist heeft, al is ze wel zo beleefd dat niet hardop te zeggen. Ze moet er niet aan denken om met zo'n huilerig gezicht aan de deur te komen.

‘Hoe gaat het nu met je?’ vraagt de dominee dan.

‘Het gaat redelijk,’ antwoordt ze, ‘al moet ik er nog erg aan wennen dat mijn moeder er niet meer is. Het is raar, maar ik merk nu pas hoezeer ze mijn leven en mijn ritme bepaald heeft.’ Als het stil blijft aan de andere kant, haast ze zich te zeggen: ‘Niet dat dat erg was. Ik bedoel, het was nu eenmaal zo en ik deed het met liefde.’

‘Er is veel weggefallen,’ zegt de dominee begrijpend.

‘Precies,’ zegt ze.

Hij spreekt af haar een dezer dagen het ‘In Memoriam’ te mailen dat in de kerkbode geplaatst wordt, zodat ze kan controleren of het klopt.

Als ze even later het gesprek beëindigt, beseft ze dat ze nu haar eigen leven moet gaan opbouwen, zonder haar moeder. Dat wil niet zeggen dat ze haar moeder niet mist of dat ze geen verdriet om haar heeft, maar het leven gaat door en ondanks rouw en gemis probeert ze er iets van te maken! Iets waar ze al zo lang stiekem naar snakte: een eigen leven!

Ze gaat naar de keuken, ontdooit een paar witte boterhammen, en bakt dan een omelet met kaas en tomaten. Ze neemt haar bord mee naar de kamer waar ze de televisie aanzet en het einde ziet van een kookprogramma. Er wordt een romantische comedy aangekondigd die ze al kent, maar best nog eens wil zien. Ze heeft zin om eens lekker te lachen. En dat lukt uitstekend met deze film. Daarna volgt er een boeiend praatprogramma en voor ze het in de gaten heeft, is het twaalf uur geweest. Normaal gesproken ligt ze tegen elf uur in bed en als ze vroeg moet beginnen in de supermarkt vaak nog eerder, maar nu is ze nog helemaal niet moe. Overdag te veel geslapen, weet ze. Ze heeft zin om naar buiten te gaan en een flink stuk te fietsen of te lopen. Frisse lucht opsnuiven!

Ze schuift de gordijnen wat opzij en kijkt de donkere straat in. Nee, om in het donker naar buiten te gaan, trekt haar niet en is bovendien onverstandig. Ze kan beter naar bed gaan en proberen te slapen, want morgen moet ze om zeven uur present zijn bij de supermarkt. Dat betekent dat ze om één uur al vrij is. Als het weer goed is, gaat ze er morgenmiddag op uit, besluit ze. Als ze in bed ligt, ligt ze nog lang wakker. Uiteindelijk valt ze toch in slaap om een paar uur later, ondanks de korte nacht, redelijk uitgerust wakker te worden.

Ze heeft haar jas al aan als haar blik op de klok valt en ze ziet dat het pas halfzeven is. Als ze over een kwartier weggaat, is ze er nog erg vroeg. Dat is ook een verandering waar ze niet bij stil heeft gestaan. Ze hoeft alleen maar voor zichzelf te zorgen. De volgende keer kan ze dus later uit bed

komen of het rustiger aan doen. Of een combinatie van beide, denkt ze glimlachend. Iets later uit bed en een iets rustiger tempo aanhouden.

Het waait die middag stevig langs de rivier, al is de ijzige kou met het draaien van de wind inmiddels verdwenen. Prachtige wolkenluchten jagen over haar hoofd op weg naar onbekende verten. Kon ze maar meezeilen! Ze loopt, zoals ze het zelf noemt, een rondje rivier. Over de ene brug naar de overkant en via de volgende weer terug, in totaal een kilometer of vier, vijf. Precies een prettige afstand voor een dergelijk ommetje en nog mooi om te lopen ook.

Minne buigt zich over de brugleuning en staart in het wild golvende water. Een vrachtboot vaart onder haar door en verstoort het patroon dat de wind in de golven maakt. Ze keert haar gezicht naar de wind en voelt de frisheid ervan. Als de zon een moment doorbreekt, voelt ze ineens de warmte ervan op haar wangen. Een vleugje lente! De dagen lengen alweer en het valt haar ineens op dat de bomen en struiken al knoppen hebben. Ze snuift de lucht diep in zich op en meent het voorjaar te kunnen ruiken.

Ze lacht hardop en schrikt daar zelf van. Vlug kijkt ze om zich heen. Nee, gelukkig, niemand heeft het gehoord. Met deze wind verwaait het geluid ook snel, dat scheelt. Ze loopt door met haar handen diep in haar zakken. Ze geniet met volle teugen. De lente is in aantocht. Ineens ziet ze de voorboden overal. Na bijna twee kilometer is ze bij de volgende brug. Ook daar blijft ze halverwege staan en kijkt de rivier af. De zon breekt weer even tussen de wolken door en laat het water glinsteren als een stroom kristallen. Minne zou haar armen willen uitspreiden en hardop willen zingen, zo vrij en ongeremd voelt ze zich, maar ze doet het niet. Ze bijt nadenkend op de binnenkant van haar wang. Wat zou ze zich aantrekken van de mening van een ander? Laten ze haar maar een gek mens vinden, misschien is ze dat ook

wel, maar zolang ze geen onbehoorlijke dingen doet, wat zou het dan? Als ze hardop wil lachen, zingen, springen en dansen dan kan ze dat toch gewoon doen? Zo denkt ze, maar ze duwt haar handen nog dieper in haar zakken en wandelt de brug af.

Hè, ze heeft zin in koffie, of nee, warme chocolademelk met slagroom! Ze is toch wat koud geworden. In een opwelling slaat ze af naar het centrum zodat ze meteen langs de drogist kan voor nieuwe tandpasta en shampoo. Aarzelend loopt ze door de winkelstraat. Ze moet zichzelf altijd wat overwinnen om ergens in haar eentje te gaan zitten. Het staat zo raar, denkt ze, alsof ze geen vrienden heeft. Maar ja, ze heeft allang geleerd dat ze leuke dingen ook gewoon alleen moet doen als ze er de kans voor krijgt, want anders komt er niets van. Ze zet koers naar de Hema. Op dit tijdstip van de dag is het er rustig en ze is meteen aan de beurt.

‘Chocolademelk met slagroom,’ bestelt ze. ‘En een tom-pouce graag.’

Ze rekent af en negeert met succes de stem van haar moeder in haar hoofd die zegt dat dit pure geldverspilling is. Chocolademelk had ze veel goedkoper ook thuis kunnen maken en zomaar gebak, terwijl er niet eens iemand jarig is... Ze lepelt een hapje slagroom naar binnen. Ze weet beter dan haar moeder zelf wist dat het geen vetpot was, maar zo'n kleine uitspatting als deze kan er best van af. Gelukkig was er een goede begrafenisverzekering. Ze weet bijna zeker dat die alle kosten van de begrafenis dekt. Het huis is sinds het overlijden van haar vader vrij van hypotheek en alle zorgkosten zijn nu weggevallen, hoewel er vast nog wel wat rekeningen binnen zullen komen de eerstkomende weken. Het beetje pensioen dat haar moeder kreeg, valt nu uiteraard ook weg, maar financieel gezien gaat ze erop vooruit, schat ze met grote zekerheid in. Ze bloost. Wat een rare gedachte!

Ze kan vragen of ze meer uren kan werken, ze kan zelfs

een andere baan zoeken! Wat let haar? Ze zou zelfs nog een opleiding kunnen gaan volgen. Ze neemt een slokje chocolademelk, de toef slagroom streelt langs haar lippen. Mmmm, wat smaakt dat goed! Met het vorkje haalt ze de bovenste helft van de tompouce en hapt er genietend van. Het is een nieuw gevoel de tijd aan zichzelf te hebben en niet op de klok te hoeven kijken om op tijd thuis te zijn.

Jammer, denkt Gera, dat Minne vrij is op het moment dat zij moet beginnen. Verder vindt ze het prima om 's middags en een deel van de avond te werken. Het liefst zou ze elke dag tot sluitingstijd werken en dan hopen dat er daarna nog zo veel gedaan moet worden dat het flink laat is voor ze naar huis kan gaan. Maurits probeert dat zo goed mogelijk te voorkomen, maar soms kan het niet anders. Rob is werkelijk niet te genieten de laatste tijd. En waarom? Ze weet het niet eens, maar het wordt er niet bepaald gezelliger van in huis. Eigenlijk is ze blij dat hij tegenwoordig 's avonds ook zo vaak weg moet.

‘Zeur niet zo, mens, daar word ik pas goed chagrijnig van,’ beet hij haar gisteren toe op zo’n toon dat ze niet verder durfde te vragen. Weer niet verder durfde te vragen.

De laatste tijd heeft ze steeds meer vragen en antwoorden komen er nooit. Op zulke momenten denkt ze dat ze bij hem weg moet gaan, tenslotte zijn ze niet eens getrouwd. Naderhand heeft hij echter altijd spijt van zijn gesnauw en is hij weer heel lief voor haar. Ze moet begrijpen dat hij, als hij zijn baan wil houden, wel zal moeten overwerken als zijn baas hem dat opdraagt. Voor hem tien anderen. En als zij dan ook nog eens gaat zeuren, wordt het alleen maar zwaarder, legt hij dan uit terwijl hij een zoen in haar hals drukt. Dan verdwijnen gedachten aan weggaan als sneeuw voor de zon. Toch is ze lang niet meer zo graag bij Rob als vroeger. Dat komt wel weer, troost ze zichzelf, als dat ellendige overwerken eerst maar klaar is. Daarom viel ze hem

ook maar niet lastig voor een bijdrage aan de huishoudpot.

Het is druk in de winkel en de vracht arriveert met grote vertraging door een kilometerslange file na een ongeluk. Daarom moet er na sluitingstijd nog een heleboel gedaan worden om de winkel zo goed mogelijk gereed te hebben voor de volgende dag als de nieuwe aanbiedingen ingaan. Precies zoals ze graag wilde. Een egoïstische gedachte, realiseert ze zich, want ze is de enige die niet graag naar huis wil. Het maakt dat ze stevig aan de slag gaat.

Maurits geeft haar na afloop een compliment omdat ze zo stug aangepakt heeft. Door haar werktempo nam ze de hele groep met zich mee en dat was heel prettig met al het werk dat er nog lag. De lovende woorden doen haar goed en opgewekt fietst ze door de donkere straten naar huis. De gordijnen zijn dicht, maar de flat is gelukkig donker, ziet ze als ze de laatste bocht om fietst. Hoera, Rob slaapt zeker al, denkt ze.

Even later drukt ze zacht de voordeur in het slot, zodat hij niet wakker wordt van het geluid. In een eventuele boze bui heeft ze helemaal geen zin!

Als ze op haar tenen de slaapkamer in komt, mompelt Rob slaapdronken: ‘Waar bleef je zo lang?’

‘Ik ben er nu, ga maar weer slapen,’ sust Gera geschrokken. Ze kruipt zo snel mogelijk in bed, waarop Rob zich omdraait en haar stevig tegen zich aan klemt. Ze durft zich nauwelijks te verroeren; het duurt dan ook een tijdje voor ze in slaapt valt.

Liever dansen in de regen dan huilen in de zon

Pas na de dood van haar ziekelijke, negatief ingestelde moeder realiseert Minne zich hoezeer ze haar leven altijd door haar heeft laten bepalen. Nu ze al lang en breed volwassen is – ze is begin dertig – moet ze leren haar eigen keuzes te maken en haar eigen weg te kiezen. Dat is voor haar niet altijd even makkelijk, want dat heeft ze nooit eerder hoeven doen. Gaandeweg leert ze dat ze haar plek mag innemen in de wereld en mag genieten van het leven, ook al is het niet perfect. Dansen in de regen is nog altijd mooier dan huilen in de zon.

Simone Foekens won in 2017 de Valentijnprijs met haar roman *Schelpenwit*. *Dansen in de regen* is doordrongen van een ongekennde hoop en levenslust. Een roman die zelfs de donkerste dagen een stukje lichter maakt.

Z&K

ISBN 978 94 0191 013 2 NUR 344

9 789401 910132

www.romanserie.nl